

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Folk-Sagor

20.

Salf-Trollet, eller De Tre Swärden.

Ät huru roligt,
Wid brasan förtroligt
Ätt böra talas om jettar och troll
Om winterwällen,
Då trollen på bällen
Dansa sin ringdans i snerntlar natt.

Kalmar.

Hos Erthöm & Bröder Westin 1855.

Pris: 5 skilling.

Half-Trollet, eller De Tre Swärden.

Det war en gång en smed, "och mången är wäl det," så, som alla sagor plåga begynna. Han hade lyftat sitt wårarbete, och skulle ge sig ut åt skogen att hugga wed till en kolsmila. När han åtit dagward och war tillreds att gå, gade han till sin hustru: "du kommer wäl till mig med middagsmål, ute wid tallungen?" Qwinnan lofwade göra så, som hennes man hade sagt. Smeden gick derefter åt skogen, och begynte hugga. När det nu led emot middagen, kom hans hustru, såsom det tycktes, till honom med mat. Mannen åt. Derefter lade han sig att "hwila middag", såsom seden är om sommartid, och sof en stund på qwinnans arm.

När de hade sofwit en blund steg hustrun upp och gick sin wäg, men tog smedens yxa med sig. "Hwad skall du med yxan?" sporde smeden. "Der hänga ju fyra yxor hemma på yxhången?" Qwinnan swarade icke, utan fortsatte sin färd. Detta tycktes mannen underligt wara; men han tänkte: "hon ställer wäl yxan wid någon buske, hwarest jag kan återfinna den." Smeden begynte så åter stapla ihop wed till sin kolsmila.

Efter någon stunds förlopp, kom smedens hustru gåendes till sin man med middagsmål. Hon frågade: "will du inte äta din middag? det är redan långt lidet på dagen." Smeden wardt förundrad och gentålde: "äta nu? Hwad är det för åtande?" "Ja," ursäktade sig hustrun, "wisst har jag kommit att dröja öfwer tiden; men så har jag likwäl icke varit sysslods. Jag har bakat, att du skulle få bröd, jag har kårnat, att du skulle få smör." Då blef smeden ännu

mer förundrad, och tänkte wid sig sjelf, att det wäl måtte wara illa bestådt. Han satte sig derefter att äta hwad han förmådde; men talade inte, utan rycktes honom rådligast låta allting wara som det war.

Wid pass sju år efter denna tilldragelse, hände sig, att smeden en afton stod på sin wedkast och högg qwällwed. Då kom der gåendes en "here" (pojke), som bar en yxa på armen. Smeden sporde: "hwad fattas din yxa? Skall den bo's (lagas) eller äggwållas?" Pojken swarade icke. Smeden tog nu yxan, och bestådade henne mycket noگا. Han sade: "det felar yxan ingenting; men skam far i mig! är det icke min yxa." Då målte heren: "är det eder yxa, så ären I och min fader." Smeden måste nu kännas wid sin son, såsom han hade känts wid sin yxa, gick derefter mycket bekyrrad in till sin hustru och förtäljde, att det wore kommen en liten pojke, som han wille hafwa sig till hjelp i smedjan. Men hustrun wille inte höra talas om någon tillökning i hus: hållet, som, menade hon, redan förut war stort nog. Först efter många böner, lyckades det mannen att öfvertala henne. Pojken fördes så in i stugan, fick mat och kläder, och följde om dagarne sin fader uti smedjan.

Det led nu en tid bortåt. Heren war både qwick och wil: sig, och dertill måkra stark, efter som han war hälften Christen och hälften Troll. Men han war tillika mycket tung: hållen, och hade ett "så godt matshjerter", att hans fader till sluts icke såg sig god att föda honom längre. Smeden gick dertfore en dag fram till kungsgården och sporde, om icke konungens köksmästare wille hafwa en pojke till sitt biträde i köket. "Jo", målte kocken, "jag behöfwer honom nu som aldra bäst. Låt piltan komma hit, ju förr, desto heldre." Då war smeden glad, och tänkte wid sig sjelf: "kommer min son till kungsgården, lärer han wäl någon gång så äta sig mätt." Mannen gick så hem, och förtäljde huru hans ärende hade afslutit.

När heren förnam dessa tidningar, sade han: "fader, nu är min begäran, att I smiden mig tre swärd: ett som väger tre lispund, ett som väger sex lispund, och ett som väger tolf lispund. Dessutom skolen I skaffa mig tre linne-rockar, en till hwardera swärdet. Gören I detta såsom jag beder, will jag winna så mycket medel, att I aldrig skolen smida mer för nödorst." Den fattige smeden fick ett stort bekymmer att samla så mycket jern och stål, som tarfwades till de tre swärden; men han dristade icke göra sin son emor. När nu allt war redo efter pojken begäran, wågade det tredje swärdet icke mer än ellofwa pund; ty ett lispund jern hade brändes bort i härden. Då blef heren vred, och sade: "woren I icke min fader, såsom I det ären, skullen I sielf så pröfwa edert werk. Nu står härde, om jag dermed kan göra mig något gagn." När smeden såg sin sons wrede blef han rädd, och teg; men han tänkte wid sig sielf: "swärdet torde blifwa dig tungt nog att föra, ändock att du är stark. Jag wet wäl hwad möda det kostat mig att lyfta det ifrån härden till stället." — Pojken tog så de tre swärden och de tre linne-rockarne, och gånde dem under en jordsast sten. Derefter gick han med sin fader till kungsgården, och kom i tjenst hos kocken, såsom lofwadt war.

Det hände sig en gång, att konungen, som rädde öfwer landet, war ute i ledung. Då uppstod en härtig storm och sigång, så att alla trodde det skeppet, med allt hwad derupå war, skulle förås i hafwet. Men den hårda wäderleken förorsakades af trenne hafstroll och de wille icke släpa konungen i land, med mindre han tillförene åt dem utlofwat sina tre sagra döttrar. När nu konungen kom hem till sitt, lät han utgå ett påbud, att om det finnes någon man och kämpe, som wille wåga sitt lif och frälfa de tre prinsessorna, skulle han få en af dem till gemål, och dertill blifwa konung öfwer halfwa riket. Men ingen kämpe war så bård, att han wågade en kamp emot de förkräcliga hafstrollen, utom allenast en stråddare, som ställde sig mycket dristig, och lofwade göra allt hwad han förmådde.

När det led på tiden att konunga:döttrarne skulle utlemnas till hafstrollen, blef en allmän sorg och jemmer öfver hela konungariket; men aldranest sörjde konungen och hans gemål, drottningen. Den äldsta prinsessan blef så förd ned till hafvet med mycken ståt, och allt folket följde henne på vägen. När de nu kommit till hafsbrädden satte sig mån på den hwita sanden, södde hand emot kind, och fällde modiga tårar. Men den manhaftige skräddaren glömde bort sina stora ord, och kröp upp i ett högt träd, som växte på samma ställe.

Emedlertid gick heren till sin mästare, och beddes orlof att gå ut i staden och förlusta sig en stund. Rooken biföll hans begäran, men bad honom icke dröja länge borta. Pojken sprang derefter hem, tog swärdet, som wågde tre lispund, drog linnerocken öfver sina kläder, lockade sin hund, och wandrade vägen framåt hafsstranden. När han nu kom till stället, hwarest konungadottern satt, gick han fram, helsade henne höfswiskt, och sporde: "hwi sitter sköna jungfrun här så ensam och sorgelig?" Prinsessan genmålde: "Jag må wäl vara sorgfull; min fader har varit i nöd, och lofwat mig åt ett grymt hafstroll. Jag rådes, det kommer snart och tager mig, arma jungfru." Pojken frågade: "finnes då i hela eder faders rike ingen man och kämpe, som kan frälssa edert lif?" "Jo," swarade prinsessan, "der sitter en skräddare här i detta träd. Han har lofwat göra hwad han kan." Wid nu heren wände sig om, och såg hwarest skräddaren satt högt upp i grantoppen, tog han, sågande: "Jungfrul sätten icke eder lit till en sådan kämpe. Men om I wiljen löfka mig en stund, skall jag frälssa edert lif." Detta tycktes konungadottern vara en dristig begäran; men i sin stora nöd tordes hon icke neka. Då talade pojken till sin hund: "liten Trogen, sitt troget på wakt!" derefter lade han sitt hufwud på jungfruns knä, och hon löftrade honom. Skräddaren satt tyst i granen, och såg derpå. Men konungadottern drog en röd silkestråd utur sin tröja, och stegade vidmärkt in i herens långa hårlockar.

I desamma hördes ett starkt gny och buller ifrån sjön, bölhorna gingo högt upp på land, och fram ur djupet kom ett hisseligt hafsdjur, som hade tre hufwuden. Trollers hund war så stor som en ärgammal tjurfalk. Widundret sporde: "hwar är konungadottern, som blifwit mig lofwad?," Pojken

genmålte: "hon sitter här. Men du må wäl gå så nära, att wi så talas wid." Trollet sade: "ämnnar du, lille byting, drifwa gåct med mig?" "Nej," swarade heren, "jag har kommit för att kämpa om den unga prinsessan." "Ja wäl," målte trollet, "men då skola wi låta våra hundar dragas först." "Dermed är jag nöjd," sade heren.

Pojken och hafstrollet hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål emellan dem. Leken ändades så, att pojken hund, den lille Trogen, bet trollers hund i halsen, till des blodet förran och hafshunden blef liagande död på sanden. Då sade heren: "nu ser du hwad affär din hund har fått; det skall gå dig likaledes." Han gick derefter fram emot trollet, drog sitt swärd, som wog tre liëpund, och högg till, så trollers alla tre hufwuden dumpo (föllt) i sjön. Detta blef hafstrollets bane. När jungfrun såg denna färd, utbrast hon med stor hjertans glädje: "Nu är jag frälsad!" Hon bad så att den främmande kämpen skulle följa henne hem till kungsgården, och der undfå heder och belöning för sin stora tjenst. Men heren nekade härtill och sade, att hans bistånd war en ringa och lumpen ting, hwarom icke more wärdt att mycket orda. Pojken grep derefter några perlor och smycken, som hafstrollet hade burit, tog ett höfwißt farwäl af konungadottern, och wandrade skyndsamt sina färde.

Medan detta timade, satt den manhaftige stråddaren i grantoppen och afbidade stridens utgång med stor räddhåga. När nu faran war förbi, kröp han hastigt ned, drog sin wärja, och tvingade konungadottern aflägga ed, det han och ingen annan warit den som frälsat henne. Derefter gingo de samman till kungsgården, och lärer hwar man wäl kunna weta hwad glädje det blef, när prinsessan kom ofskadd tillbaka. Konungen lät genast tillreda ett stort gästabad, men stråddareswennen sattes wid hans sida, och blef hållen för den yppersta kämpen wid hela hofwet.

Andra dagen skulle den medlersta prinsessan fö-

ras ut till hafstrollet, och der blef nu samma sorg som förut. Men såsom den tappre fräddaren hade frälsat den äldsta konungadottern, tänkte mången, att han wäl och skulle frälsa hennes syster. Man satte därför mycken lit till fräddareswennen, och sjelf lät han icke fattas stora och stolta ord. Den unga prinsessan fördes derefter ned till hafswet, och allt folket ledsagade henne på wägen. När de nu kommo fram, satte konungadottern sig ned på hafsbrädden, och grät bitterligen, så att hennes tårar föllo på den hwhita sanden. Men fräddaren tyckte det icke wara rådligt stanna der han war, utan klef upp i granen, och gömde sig emellan des grenar, såsom förra gången.

Medan detta tilldrog sig, gick heren till sin husbonde och sade: "måstare! gifwen mig orlof att gå ut i staden och förlusta uig. I går hann jag föga se mig omkring." Kocken swarade: "om fräddaren winner seger öfwer trollet, blir här i dag ett större gästbud än i går, och jag är ensam att tillreda maten. Der borta står ett kare, som rymmer aderton säar watten; jag har ingen som hjälper mig att få in ett enda ämbar." Då frågade heren, om han fick gå bort, sedan han hade fyllt wattenkaret. Kocken samtyckte härtill, och tänkte wid sig sjelf, att det wäl wore afton, innan karet kunde fyllas. Men pojken fattade det stora karet emellan händerna, sprang till brunnen, och uppdrog det så fullt, att watten lekte öfwer alla bräddar. Dertill tog han fram några sköna perlor, och stact sin måstare i handom, hwilket denne lät sig wäl behaga. När nu kocken förnam pojken's ofantliga styrka, tordes han icke wi-

Dare neka till hans bön, utan sade: "gått i frid, men dröj icke länge borta!" Pojken sprang så hem efter svärdet, som wog sex lispund, drog linne-rocken öfwer sina kläder, lockade sin hund, och wandrade wägen fram emot hafvet.

När han kom till stället hwarest konungadottern satt på sjöstranden och gråt, blef skräddaren öfwermåttan glad, der han krupit upp i grantoppen. Men pojken lät icke märka sig, utan gick fram till prinsessan, helsade henne höfwiikt, och sporde: "skön jungfru! hwi sitten I här så sorgsen och allena?" Konungadottern swarade: "jag må wäl wara sorgsen; min far har warit i sjö-nöd och bortloswat mig till ett styggt hafstroll. Jag rådes, det kommer snart och tager mig, arma jungfru." Pojken sade: "finnes då uti hela er faders rike ingen man och kämpe, som kan frälssa edert lif?" "Jo," swarade prinsessan, "det sitter en manhaftig skräddare här i denna gran. Han har loswat frälssa mig, såsom han frälsat min syster." Wid dessa ord wände heren sig om, och såg hwarest skräddaren satt högst i trädet. Då log pojken, och sade: "jungfru! särten icke eder lit till en sådan kämpe. Men om I wiljen löfka mig en stund, skall jag frälssa edert lif." Detta tycktes konungadottern wara en driftig begäran, men i sin stora nöd samtyckte hon att göra såsom han bad. Då talade heren till sin hund: "liten Erogen, sitt troget på wakt!" Derefter lade han sitt hufvud på jungfruns knä, och hon löfjade honom. Skräddareswennen satt tyst i granen och såg deruppå. Men konungadottern drog en swart silkestråd ur sin kapp, och slätade den oförmärkt in i herens långa hår.

J. Detsamma begynte Frogen skälla, och det blef ett starkt gny och dönnande uti sjön, så att böljorna wältrade högt upp på sanden. Nu framkom ur djupet ett ofantligt hafstroll, som war styggt till åsyn och hade sex hufwuden. Trollets hund war så stor, som en tu års gammal oxe. Wid undret sporde: "hwar är prinsessan, som blifwit mig lofwad?" Pojken genmålte: "hon finnes här, men du må wäl gå så nära att wi få talas wid." Trolllet sade: "Kanske will du, lille byting, kämpa med mig?" Heren genmålte: "det är för den skull jag har kommit hit." Trolllet tog till orda: "i går slog du ihjäl min broder; i dag blifwer jag din öfwerman. Dock skola wi låta våra hundar dragas först." "Dermed är jag nöjd", sade heren.

De hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål emellan dem. Leken lyckades så, att pojken hund, den lille Frogen, bet trollets hund i halsen, tills blodet förran och han blef liggande död wid sjön. Då sade heren: "du ser hwad affärd din hund har fått; nu skall det gå dig sammanledes." Han gief derefter fram emot trollet, swingade sitt swärd, som wog sex lispund, och högg till, så att alla trollets sex hufwuden trillade i watten. Detta blef hafstrollets bane. När konungadottern såg denna färd, blef hon öfwermåttan glad och utbrast med hjertans lust: "nu är jag frälsad! "Hon bad derefter att den främmande kämpen skulle följa med till hennes faders gård, och der undfå heder och belöning för sin stora tjenst. Men heren nekade hårtill och menade, att hans bistånd war en ringa ting, som icke wore wärd mycket omtalas. Pojken grep der

efter några perlor och prydnader, hwilka hafstrollet hade burit, tog ett höfwißt farwål af konungadottern, och gick skynsamt sina färde.

Medan striden stod war skräddaren, uppe i grantoppen, nästan halfdöd för ångest och räddhåga. När nu all fara war öfwer, kröp han hastigt ned af trådet, drog sin wärja, och tvingade konungadottern göra ed, det han och ingen annan warit den som frålsat henne. Prinsessan war icke mycket willig hårtill; men hon räddes för sitt lif, och tordes icke neka. Skräddaren förde henne så till kungsgården, hwarest de emottogos med stor fröjd och hedersbewisning. Derefter anrättades ett ännu ypperligare gästbud, än det som warit dagen tillföre. Skräddareswennen sattes närmast intill konungen, och hölls af alla i stor åra och wördnad. Sjelf talade han många stolta ord, och rosade mycket sina manliga bedrifter.

Tredje dagen skulle den yngsta konungadottern föras till hafstrollet. Då blef en ännu större sorg än tillföre, ej blott öfwer konungens gård, utan öfwer hela riket; ty alla höllo prinsessan kär, för hennes fågring och mildhet skull. Många satte nu sin lit till den manhaftige skräddaren, att han skulle frålsa konungadottern, såsom han frålst hennes systrar; men prinsessan sjelf wille icke trösta sig, utan gråt bitterligen. Hon fördes derefter till hafwet, och satte sig på hafsstranden. Men skräddareswennen glömde alla sina stora löften, och kröp upp i den höga granen, såsom han war wan att göra.

Medan allt detta timar gick kockspojken till sin husbonde och sade: "måstare! gifwen mig orlof att

ännu en gång förlusta mig uti staden. Jag lä-
 rer icke snart bedja eder om lof att gå ut." Så-
 som nu kocken wiste pojken's ofantliga styrka, och
 dertill förnummit hans frikostighet, wille han icke
 afslå en så ringa bön, utan sade: "gack i frid!
 men blif icke länge borta. Om skraddaren winner
 seger, blir här i dag ett mycket större gästbud
 än någonsin tillförne." Heren tog så fram några
 gyllene smycken och stack sin måstare i handom,
 hwilket kocken lät sig wäl behaga, om sagan eljest
 icke ljuger. Derest sprang pojken bort, och hem-
 tade det tredje swärdet, som borde hafwa wägt
 tolf löspund, men wog blott ellofwa. När han
 swingade det i handen och märkte huru lätt det
 war, blef han åter wred, och sade till smeden:
 "woren I icke min fader, såsom I det ären, skul-
 len I sjelf smaka det. Nu står till lyckan om
 jag återkommer eller får min bane." Heren band
 så swärdet wid sidan, drog linne-rocken öfwer sina
 kläder, lockade sin hund, och wandrade wägen fram
 emot hafwet.

När han kom till stället hwarest Konunga-dot-
 tern satt och grät på hafs-stranden, glädde sig
 skraddaren uppe i gran-toppen. Men heren lät
 icke märka sig, utan gick fram till prinsessan, hel-
 sade höfwißt, och sporde: "Skön jungfuu! hwi sit-
 ten I här så bedröfwad och fällen tårar på kind?"
 Konunga-dottern swarade: "jag må wäl fälla tår-
 rar; min fader har varit i sjönöd och lofwat mig
 bort till ett hafs-troll. Jag rådes det kommer
 snart och tager mig, arma jungfru." När sven-
 nen såg hennes sorg, rördes hjertat i hans bröst,
 w så wänt ett wif hade han aldrig sett tillföre-

ne. Han frågade: "finnes då i hela er faders rike ingen man och kämpe som kan frålsa edert lif?" "Jo," sade mön, "det sitter en manhaftig skräddare uppe i denna gran. Han har lofwat frålsa mig, såsom han frålsat mina begge systrar." Wid dessa ord wände heren sig om, och såg hwarest skräddaren satt högst i toppen af trädet. Då tog han, och sade: "ädla jungfru! sätt en icke eder lit till en sådan kämpe. Men om i wiljen lösa mig en stund, skall jag för eder wäga mitt lif." "Det will jag gerna göra", mätte konungadottern; ty hon höll swennen kär, för hans hurtighet skull. Då talade heren till sin hund, och sade: "liten Trogen, sitt troget på wakt!" Derefter lade han sitt hufwud i jungfruns knå, och sof en blund, medan hon löskade honom. Men när konungadottern blef warse trädarne, hwilka hennes systrar hade flätat i poskens hår, föll det henne underligt före; hon drog så en silkestråd utur sin skarlans-kappa, och band den oförmärkt ibland swennens lockar.

I detsamma begynte Trogen skälla, och det hördes ett starkt gny ifrån hafwet. Då sade heren: "Det är tid att stiga upp. Skön jungfru! gifwen mig edert förklåde, wi torde kunna få gagn deraf." Konungadottern gjorde såsom han bad, och swennen skar, med sitt swärd, klädet i tolf stycken. Nu blef ett hisseligt dån i wattenet, så att böljorna drefwos högt upp på torra landet, och fram kom ett förfärligt hafs-troll, som hade tolf hufwuden, det ena fryggare till åsyn än det andra. Trollens hund war stor, som den största tjur. Widundret sporde: "hwar är prinsessan, som blif-

wit mig lofwad?" Pojken genmålte: "hon finnes här; men du må wäl gå så nära, att wi kunna talas wid." Trollet tog till orda: "kanske will du, lille byting! dråpa mig i dag, såsom du förut dråpt mina bröder?" Heren gaf till swar: "Det är fördensfull jag har kommit hit." Trollet sade: "bida! här träffar du din öfwerman. Dock skola wi låta våra hundar dragas först." "Dermed är jag tillfreds", genmålte heren.

De hetsade nu sina hundar till strid, och der blef ett argt slagsmål. Men leken fick en hastig ända, ty trollhunden grep herens hund med tånerna och uppslukade honom i en enda munsbitt. Detta blef Trogens bane, och det tycktes vara ett dåligt förebud. Heren lät dock icke skrämma sig, utan gick fram, och högg manligen till med swärdet, så att alla trollets tolf hufwuden föllo i sjön. Men trollet hade en underlig art, ty när ett hufwud war afhugget, och kom i watten, fick det åter lif, hoppade upp och blef genast sittande såsom förut. När heren förnam detta, ropade han till konungadottern och sade: "ädla jungfru! nu äro goda råd dyra. Lågg en stik af ert förkläde på halsåndan, så fort jag afhugger hufwudet, eljest qwicknar det åter wid." Swennen högg der efter andra hugget, så att hufwudet föll till marken; men konungadottern war genast redo, och gjorde såsom han hade tillsagt. Heren högg så tredje hugget, och å nyo föll ett hufwud; men prinsessan war åter tillreds, och lade en stik af sitt förkläde öfwer halsåndan. Sammanledes ock det sjerde hugget. När heren sålunda hade afhuggit sju hufwuden, begynte trollet bedja för sig, och sade:

"Stilla ditt swärd, ty jag will gerna lemna jungfrun i fred, endast jag får draga hädan." Men heren war wred i hugen, och mätte: "icke må du tänka att komma lefwande härifrån, sedan jag en gång wunnit seger öfwer dig." I detsamma swingade han sitt swärd, och högg wäldeligen till, så att det ena hufwudet föll till marken efter det andra; men konungadottern war alltid redo, och lade en klädesflik på såret. De lyckade icke förr än swennen afbuggit alla trollets tolf hufwuden; och detta blef hafstrollets bane. Men under tiden satt skräddaren uppe i grantoppen, och tordes icke röra sig för ångslan och råddhåga.

När striden war ändad, utbrast konungadottern med hjertans fröjd: "nu är jag frälst!" Derester tackade hon sin kämpe för hans manliga bistånd, och bad honom följa med till hennes faders gård, att der undså heder och belöning. Men heren nekade till hennes begäran, och mente att föga för tjente ordas om den ringa tjänst han kunnat göra. Han grep så några af trollets smycken, tog ett kärligt farväl af den fagra konungadottern, och drog sina färde.

Då pojken hade gått, klättrade skräddareswennen hastigt ned af trädet, drog sin wärja, och hotade prinsessan med döden, om hon icke wille göra ed, att han, och ingen annan, warit den som frälsat henne ifrån hafstrollet. Detta tycktes konungadottern wara ett dåligt wilkor, ty hennes hug lekte till den unge kämpen, som så manligen för henne wägat sitt lif. I sin nöd dristade hon likwäl icke wägra, utan lofwade göra efter skräddarens begäran. De wandrade så tillsammans emot kungs-

gården. Prinsessan war modfäll, och ordade litet; men skraddaren gick wid hennes sida med stolta steg och stora åthäfvor, såsom hade han varit den djerfwaste kämpe. När nu konungen på långt håll märkte deras ankomst, blef han mycket glad, ty han hade icke trott få återse sin dotter med lifwet. Han drog dem så till mötes med hela sitt hof, samt stor hedersbewisning. Och der blef glädje i konungens gård, att de tre prinsessorna woro frälsta; och ett stort rykte om den manhaftige skraddaren gick ut öfwer hela riket.

Det led nu emot timman, att gästabudet skulle begynna; men ingen mat war framsat på borden. Då blef konungen misflytt, och skände sin yngsta dotter att spörja, hwarsföre måltiden icke war redo. Kocken undskyllade sig, det hans tjenare varit borta, så att han ensam måst anrätta maten. Prinsessan återwände med sådant besked. När hon nu gick förbi kockspojken, föll det henne underligt före, att han wände sig bort, och wid hon beskådade honom nogare, då igenkände hon den tappre kämpe, som nyss hade stridt för henne. Nu blef konungadottern glad, och lopp hasteligen in till sina systrar att förtälja hwad hon hade hört och sett.

Medan prinsessorna samtalade här om, kom konungen, deras fader, och fick höra hwad de sade. Då förundrade han sig, och befallte strängeligen sina döttrar, att utan omswey bekänna huru allt hade tillgått. Den yngsta konungadottern berättade nu allting, såsom det war, ifrån början till slut, och de äldre prinsessorna bekräftade hennes tal. Men konungen blef mycket vred öfwer skraddarens falskhet och gladdes tillika att kunna wedergålla

den rätta kâmpen. Han skickade så bud, att kocksswennen skulle genast komma in för honom.

När budet kom fram, blef en stor undran ibland alla konungens tjenare och småswenner. Men kockspojken wille icke gå, utan sade: "huru skall jag komma inför konungen; jag är en ringa man och klädd i ringa kläder." Budet swarade, att han gjorde bäst i att lyda konungens wilja. Då gick heren dristeligen upp i salen, hwarest konungen satt till bords med alla sina gâster; och skrâddaren hade sin plats wid konungens sida. När nu skrâddareswennen såg den tappre kâmpen, som hade frâlsat prinsessorna, bleknade han och segnade till jord; men konungen wände sig till kockspojken, och sporde med hög röst: "är det du som har frâlsat mina tre döttrar?" Heren swarade frimodigt: "alla weta förtälja, att icke jag, utan skrâddaren har gjort det." "Nej," ropade konungadöttrarne med en mun, "det war du som frâlsade oss, och här sitta de tre silkes-trådar, som wi slätade in i ditt hår, den dagen du låg på vårt knå." Prinsessorna sprungo så fram, omfamnade kocksswennen, och uppsökte hwar sin silkestråd ibland hans långa lockar. De förstodo alla, att det war sant, såsom konungadöttrarne hade förtäljt. Men konungen sade: "om det war du, som frâlsade prinsessorna, skall du ock hafwa lön dertför. Jag gifwer dig min yngsta dotter, och dertill halfwa mitt land och rike."

De blef stor lust och hugnad öfwer hela kungsgården, och bröllopet firades med fröjd och gamman. Men den manhaftige skrâddaren smög sig skamflat bort ifrån gâstabudet, och sagan förmåter intet om hans vidare storverk.

